

Beköszöntő

Válsághelyzetben

A Magyar Kórhákszövetség XXI. Kongresszusának szervezőjeként köszönöm a felkérést, hogy az egészségügyi vezetők számára fontos ismereteket közvetítő, munkájukat tapasztalatok átadásával segítő IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja rendezvényünk idejére eső számában köszönhetem a tisztelt Olvasókat.

A jó „beköszöntő” röviden elemez, értékkel, figyelem felhívó és nem árt, ha reményt, sőt erőt ad a téma – jelen esetben az egészségügy – gondjainak megoldásához.

Az elmúlt évtizedekben több, az egészségügyünk helyzetén javítani próbáló intézkedés futott zátonyra vagy lassult le. Történt ez annak ellenére, hogy mindenki – ellátott és ellátó is – egyetértett a változtatás szükségességével. Ezt bizonyította az érintett lakosság, a betegek növekvő érdeklődése az egészségügy iránt. A reformnak nevezett folyamat azonban csak részleges eredményeket tudott felmutatni, mert hiányzott – és talán ma is hiányzik – az egységes politikai és sajnos szakmai akarat. Nincs konszenzus készség a célok meghatározására, elmaradt a társadalom felkészítése a változtatásra. Nem történt meg a legjobb módszerek és eszközök kiválasztása, a végrehajtás reális idejének kitűzése és az átalakítás forrásainak megjelölése. Az eredmények „tűzoltás” jellegűek voltak, nem jutottunk el egészségügyünk kívánt, egyesek által követelt gyökeres átalakításához.

Továbbra is torz az egészségügyi intézményi rendszer szerkezete, az időközben hozott jogszabályok sem szüntették meg a szakmai és területi aránytalanságokat, a betegek elégedetlenségét, a sokszor megmagyarázhatatlan betegút kijelöléseket.

A fekvőbeteg ellátásban várat magára a területi, súlyponti és – az új fogalomként megjelenő – póluskórházak pontos definíciója, feladatkörük meghatározása. Hiányzik a teljesíthető és megbízhatóságot garantáló minimumfeltételek előírása, már napirenden van, de még nem ismert a TVK lassan körvonalazódó megszüntetése és a feladatarányos, betegek számára is érthető területi ellátási kötelezettség újraszabályozása. A megbízhatóságot jelentő, intézetek közötti beteg küldözgetésre is okot adó progresszív ellátási rendszer újraszabályozása is szükséges. Üdvözölni lehet a járóbeteg szakellátás uniós forrásokból is támogatott fejlesztését, azonban a fekvőbeteg intézetek átalakulásánál jelentkező és felszabaduló többletkapacitásokat is figyelembe kell venni. Az alapellátás kapjon szakmai és anyagi segítséget ahhoz, hogy a beteggel való első találkozás elvárásai érvényesüljenek és megfeleljen a házi-, családorvosi ellátás követelményeinek.

A tartósan forráshiányos működési helyzetben jelentős segítséget kaphat az egészségügy, ha céljai eléréséhez uniós forrásokra pályázik. Ezek elbírálásánál a valós szükségletek kielégítését és nem egyéb, a döntéseket hátrányosan befolyásoló érdekeket kell figyelembe venni.

A szűkös hazai források és az uniós pályázatok segítségével épülhet fel az új egészségügyi ellátórendszer, amely már közelít azokhoz a nemzetközi mutatókhoz, amelyek az egészségügyre fordított kiadások jobb hasznosulásáról tanúskodnak.

Az évtizedek óta kifogásolt finanszírozási gondok mellett ma újabb hatalmas kihívást jelent az egészségügyi ellátó személyzet hiánya. Korábban is voltak hiányszakmák, kevésbé kedvelt területei az egészségügyi szolgáltatásnak, mint a röntgen, labor, kórbonctan stb., viszont jelenleg már nehéz olyan szakterületet találni, amelyet – ha nem is az ország egészét érintően – hiányszakmaként emlegetett ellátási gondok ne sújtanának. Hiány van szakorvosokból, ápolónókból és más egészségügyi szakmában alkalmazott szakemberekből, mint pl. a jól képzett gazdasági, műszaki, informatikai szakszemélyzetből. Az egészségügyi dolgozók korösszetétele miatt pedig már a közeljövőben további helyzetromlással kell szembenéznünk.

Válságot emlegetünk az egészségügyben és válságot élünk meg szűkebb és tágabb környezetünkben. A világot megrengető recesszió érződik valamennyi intézményünkknél és valamennyi dolgozónknál. Az átalakulási folyamat számtalan vitája, a kényszerű, szinte napról-napra változó megszorító gazdasági intézkedések közepette kell fenntartani, működtetni intézeteinket, megélhetést biztosítani dolgozóinknak és megfelelni a kor követelte betegellátási feltételeknek. Ilyen körülmények között kell tennünk dolgunkat, mert ezt várja el tőlünk a társadalom, amely az elmúlt évtizedekben nem volt kellően nyitott, hogy ágazatunk problémáit megfelelő szinten kezelje. Ebben a helyzetben is küzdenünk kell helyzetünk javításáért, értéket teremtő tevékenységünk elismeréséért. Gondosabban kell megszervezni munkánkat, összehangolni tevékenységünket. Féltre kell tenni a sérelmeket, csak a fenntartó, a szolgáltató és a beteg együttműködése segíthet és adhat reményt, hogy a válsághelyzetben is építő egészségügyünk a jövőben betegeink jobb színvonalú gyógyító ellátását tudja majd szolgálni.

Dr. Varga Ferenc
a Magyar Kórhákszövetség elnöke